

РЕШЕНИЕ

№ 572

гр. София, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Мария Малоселска

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разглежда докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20211100513323 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 12.02.2021г., гр.д. 50667/19г., СРС, 128 с-в се **осъжда** ЗК „Л.И.“ АД да заплати на „Д.З.“ АД сумата 6 965.00 лв., представляваща непогасен остатък от регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение по преписка за щета № 2510248950, ведно законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 02.09.2019 г., до окончателното плащане на дължимото, както и сумата от 977.04 лв., представляваща обезщетение за забава през периода от 16.04.2018 г. до 02.09.2019 г., **отхвърля** иска за главница за разликата над уважените размер до пълния предявен от 7 654.31 лв. и иска за обезщетение за забава над уважения размер до пълния предявен от 1 073.73 лв., като **осъжда** ответника да заплати на ищеца 733.57 лв. – разноски, а ищеца на ответника 40.52 лв. - разноски.

Срещу решението в частта, с която са отхвърлени исковете постъпва въззивна жалба от ищеца „Д.З.“ АД. Счита за неправилно намалено обезщетението за тотална щета на автомобила след приспадане от действителната му стойност на 30 % от запазените части. Иска се отмяна на

решението в тази част и постановяване на друго, с което да се уважат исквете.

Въззиваемият – ответникът по исквете ЗК „Л.И.“ АД оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените оплаквания в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Решението е изцяло валидно, а в обжалваната част е допустимо и правилно.

Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени са искове с правно основание чл.411 КЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Безспорни и установени по делото са следните обстоятелства: Поради неспазване на правилата за движение, водачът на МПС, застрахован при по „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответника ЗК „Л.И.“ АД, предизвиква ПТП на 30.05.2017 г. и причинява вреди на МПС, застраховано по имуществена застраховка „Каско“ при ищеца „Д.З.“ АД. Според съдебно-автотехническата експертиза, съществува причинно-следствена връзка между механизма на пътния инцидент и имуществените вреди. След настъпване на застрахователното събитие, ищецът изплаща застрахователно обезщетение от 7 591.31 лв. на застрахования при него увреден собственик и се суброгира в

правата му да претендира възстановяване на изплатеното обезщетение от ответника, като застраховател на делинквента.

Спорният въпрос и пред двете съдебни инстанции е начинът за определяне на обезщетението.

Според съдебно-автотехническата експертиза, стойността на средствата за нови части, материали и труд, необходими за отстраняване на повредите е 9 946.24 лв. и превишава действителната пазарна стойност на автомобила от 9 860 лв. към момента на ПТП. Изпълнена е хипотезата на чл. 309, ал. 2 КЗ за тотална щета на моторно превозно средство, представляваща увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надвишава 70 на сто от действителната му стойност.

Размерът на застрахователното обезщетение не включва цени на оторизиран сервиз или застрахователна стойност, независимо че е задължителен за увреден лизингов, гаранционен или застрахован автомобил. Съобразно чл.386, ал.2 КЗ обезщетението е съразмерно на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие. Съгласно чл.400, ал.1 КЗ действителната стойност на застрахованото имущество е тази, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество. Затова адекватното и реално овъзмездяване на вредите се получава при съобразени средни пазарни цени на средствата, необходими за възстановяване на щетите, оценени към момента на настъпването им, без овехтяване, вложени за нови части, материали и труд.

При определяне на обезщетението следва да се съобрази правилото на чл. 22, ал. 2 от Методиката (Приложение 1), приложима на основание чл. 20, ал. 2 от Наредба 49/2014 г., според което при тотална щета и установяване на запазени части, размерът на застрахователното обезщетение не може да се определи под 75 % от размера на действителната стойност. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, примерно решение № 165/24.10.2013г., т.д.469/12г., II т.о., според която застрахователното обезщетение се определя като от действителната стойност на увреденото имущество към датата на ПТП се приспадне стойността на запазените части. Затова съдът кредитира изготвеното в същия смисъл заключение, според което застрахователното обезщетение възлиза на 6 902 лв. След добавяне на изплатените от ищеца разходи за пътна помощ от 48 лв. и 15 лв. за

ликвидационни разноси, искът по чл.411 КЗ е основателен до размер на сумата 6 965 лв., а над него следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 7 654.31 лв. В резултат, неоснователен е акцесорният иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за обезщетение за забава над размера от 977.04 лв. до пълния предявен от 1 073.73 лв.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, I пр. ГПК следва да се потвърди в частта, с която са отхвърлени исковете.

Решението в останалата част, с която са уважени исковете, като необжалвано е влязло в сила.

Въззиваемият на основание чл.78, ал.8 ГПК (ред. изм. обн. ДВ бр. 8/24.01.2017г.) вр. чл.37, ал.1 ЗПП вр. чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ има право на сумата 100лв. – юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 12.02.2021г., гр.д. 50667/19г., СРС, 128 с-в в частта, с която се отхвърлят предявените от „Д.З.“ АД срещу ЗК „Л.И.“ АД иск за разликата над размера от 6 965.00 лв. до пълния предявен от 7 654.31 лв., представляваща непогасен остатък от регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение по преписка за щета № 2510248950 и иск за разликата над размера от 977.04 лв. до пълния предявен от 1 073.73 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 16.04.2018 г. до 02.09.2019 г.

ОСЪЖДА „Д.З.“ АД, със седалище: гр. София, бул. ***** да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, със седалище: гр. София, бул. ***** сумата 100лв. – юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____